

פיצקי,

שוב הגיעה התקופה הזו בשנה, התקופה שמנקזת את כל הזיכרונות והתחושות לשלושה שבועות אינטנסיביים. שלושה שבועות שמתחילים מיום ההולדת שלך ועד ליום הפטירה ולאזכרה.

והיום בפעם השמינית מתאספים כל האנשים, משפחה, חברים, מכרים שאוהבים אותך, השנה העולם עשה איזה ריסטרט, איזה ניעור מחדש ובמקום לעמוד סביב הקבר אנחנו נפגשים בזום, לא אשקר ואגיד שזה מוזר, הסיטואציה, החוויה, מרגיש מאד קרוב ואינטימי אבל באותה נשימה קצת רחוק. ובכלל בתקופה הזו יצא לי לא פעם לחשוב, מעניין איך את הייתי מקבלת את המצב עם הרגישות ההיגיינית שהייתה לך. והמסיכות האלו, כמה ימים ולילות הסתובבנו איתן בתקופה בה היית בבידוד.

פעם שמינית, זה כבר שמונה שנים, זה רק שמונה שנים, לא חושב שאי פעם נוכל לענות על השאלה הזו. הזמן מעצב את החוסר, העצב, והגעגועים - ומתעתע בנו. רגע אחד נדמה כי עצר מלכת ורגע אחר נראה כי הוא חולף ובזמן הזה, המדלג לו חלפו כבר שמונה ימי הולדת שלך, שמונה שנים של אירועים משפחתיים, חברתיים שלא היית בהם פיזית ולא יכולתי לחבק אותך ויחד עם זאת יש לי, לפחות, לפעמים תחושה שאת נמצאת בדיוק פה איתי, מציצה מלמעלה ובודקת שהכול כאן בסדר. לפעמים אני מרגיש שאנחנו מתקשרים דרך השירים, כשאני חושב על משהו, או עליך ושנייה אחרי מופיע שיר ברדיו שקשור אלינו, זה קרה בדיוק ביום חמישי האחרון, שעה לפני שעלינו לבית העלמין, ניגנו בגלגלצ את השיר HEAVEN, השיר שלנו.

אז פיצקי, הכל בסדר, אולי בסדר זה עניין יחסי, קורונה וזה, אבל מנסים שיהיה בסדר כמה שאפשר.

כל שנה לפני האזכרות אני יושב וחושב עם עצמי מה להגיד השנה, איזה סיפור, מצד אחד שיהיה מצחיק ולא כבד, מצד שני משהו שיסמל את שרון. ויש כל כך הרבה סיפורים שרצים לי בראש.

אז השנה רציתי לשתף אתכם בסיפור הזה, דווקא כן מתקופת המחלה, אם אני זוכר זה היה בערך לאחר הטיפול השני... השיער הבלונדיני כבר לא היה על הראש, הלכתי עם שרון לקניון לקנות שתי מטפחות, שיהיה. אח"כ נסענו למרכז העיר לופל בר. עמדנו בחוץ וחיכינו לתורנו. כעבור כמה דק' שרון אמרה לי "למה אני עם מטפחת" ופשוט הורידה אותה. והיא הייתה כל כך קורנת, כל כך יפה. המארכת באה ואמרה לה, יותר

יפה לך ככה והכניסה אותנו. וישבנו וכמו שני שמנים הזמנו וופל ענק וגלידה וקצפת, לא חשוב שאכלנו אולי רבע... אבל שרון הייתה כל כך מאושרת באותו ערב.

בשבע השנים האחרונות לאחר האזכרה בבית העלמין אנחנו נפגשים בביתם של סופי ומיקי, השנה לצערי, לצערנו זה לא התאפשר ואנחנו נפגשים כאן, אבל מצד שני אחת הסיבות שחשבנו לעשות את זה בצורה הזו היא דווקא לתת במה לכם – לספר משהו, להזכיר משהו, רגע מסוים, ונשמח לשמוע אתכם. זה לא פשוט, אני יודע, אבל ברגע שתתחילו לדבר תראו שזה בא בקלות.

אז פיצקי,

אני רוצה להגיד שאני אוהב אותך, תמיד.